

SLOVO AUTORKY

Žítí je krásné, ale někdy i velmi těžké a drsné. Na nic se nemůžeme spolehnout, protože všechno se neustále mění. A tak ve snaze dát tomu nějaký smysl píšu fiktivní Patriciin deník. Spolu s hlavní hrdinkou skládám ze slov myšlenky a z momentů příběhy. Základem knihy jsou mé vlastní zážitky, které ovšem vykresluji s jistou nadsázkou a od skutečnosti se mírně odchyluji. I postavy zde vystupující mají předobraz v reálných lidech, ne však v každém ohledu. Jedinými mými hrdiny, které se snažím zachytit věrně podle skutečnosti, jsou Jaroslav Petrouš, Ladislav Kubeček a Martin Michl se svou maminkou Soňou. Jsou to vzácní lidé, kteří se odrazili ode dna svého utrpení a našli novou naději, dokonce i štěstí. Tuto možnost máme my všichni – vždyť život každého z nás je plný andělů, kteří se nám v těch nejtěžších okamžicích života obvykle zjevují v lidské podobě, tak jak to Patricie líčí ve svém deníku. Možná právě pro setkání s nimi stojí za to žít. Kéž by tyto stránky byly jejich galerií, která ve čtenářích obnoví důvěru v život.

1.

PROCITNUTÍ

*Ve vodě můžeš plavat,
šlapat vodu
nebo přijmout místo
v záchranném člunu.*

2017

1. srpna

Nemám tušení, jak péči o mamku zvládnu. Do propouštěcí zprávy jí napsali, že si má čtyřikrát denně měřit hladinu glykémie, kolik si pak má podle výsledku píchat inzulínu a jak má brát více než deset léků.

Dvě hodiny mi zabralo jenom jejich třídění plus výroba harmonogramu. Vytvořila jsem graf s intervaly měření, dávkováním inzulínu a rozpisem léků – jinak by mě to každý den stálo spoustu času.

Ještě před týdnem vypadal můj život úplně jinak. Pětkrát týdně jsem vstala v sedm a šla učit, to byl hlavní obsah mého života. Dnes mě ale sluneční paprsky a vnitřní neklid vyhnaly z postele ještě před zazvoněním budíku a já hned vyrazila k našim, abych mamce pomohla s ranními léky a inzulínem. Ona samozřejmě ještě spí.

Že to s ní teď bude těžké, mi došlo už ve chvíli, když jsem za ní byla v nemocnici a doktorka se jí přede mnou ptala, zda si vždy před jídlem změřila glykémii, ale mamka se na ni jen usmála a neodpověděla. Starat se o sebe samotnou už začíná být nad její síly.

Sedím u stolu, rozhlížím se po krásném bytě svých rodičů, kde jedinou mou zásluhou jsou umytá okna, a prostupuje mě beznaděj. Nic už nebude jako dřív. Vlastně to jediné, čeho se můžu dál držet, je psaní deníku. Snad mi pomůže získávat potřebný nadhled. Mám strach, že bez něj by mě takhle situace úplně semlela.

3. srpna

Až teď si stíhám poznamenat, co se mi honilo hlavou zhruba před měsícem:

Mám depku. Nikdo mě nemá rád. Tedy vlastně má: moje dcery, rodiče, kamarádky. Ale v čem jsou všechny ženy lepší než já – Patricie, že ony muže mají, a já ne? Proč se mnou rozvedl?

Byl pro společnou péči a já s tím souhlasila, protože střídává péče prý je podle odborníků pro děti to nejhorší. Domnívám se však, že ani společná péče není nic moc. Když se dva lidé chtějí společně starat o svoje děti v jednom domě a jsou odhodlaní to zvládnout, proč se vůbec rozvádějí – když už se jednou brali a slibovali si věrnost? Stejně by mě zajímalo, který chytrák společnou péči vymyslel a zda si ji na vlastní kůži zkusil. Její smysl mi uniká.

Ze svého platu bych náš dům se splátkami neutáhla. Usoudila jsem, že mi snad mi bude dobře v chatce na konci naší obrovské zahrady. Jinou možnost jsem vlastně ani neměla, protože můj bývalý není ochoten náš dům opustit. Pokud měly mít naše dcery alespoň nějaký pevný bod a společný dům v krásné zahradě u lesa se neměl prodat, musela jsem odejít já.

Má to jen jednu vadu: Anet a Žanetka bydlí ve svých pokojíčcích dole v domě a šance, že by opustily své příbytky a šly do miniprostor ke mně, se pohybuje v řádu promile. Ale stejně tajně doufám v zázrak. Ještě že už jsou téměř dospělé a brzy odejdou studovat do velkoměst. Kdyby byly mladší a já nemohla být s nimi, tak už tady vážně nejsem.

Právě sedím v čekárně na mamografii. Bude-li všechno v pořádku, zkusím přestat naříkat a začnu být vděčná za vše, co mám!

4. srpna

Zvu Žanet na oběd. Anet je u kámošky, takže máme chvílku samy pro sebe. Můžeme si tedy pěkně popovídat:

„Tak co, Žanet, už ses rozhodla, kam se přihlásíš na vysokou? Mluvila jsi o psychologii, to by se k tobě hodilo.“

Sendvič, který měl štěstí

„Mami, už jsem ti to říkala, ne? Nejspíš nikam. Nemám na to. A i kdyby, co by to změnilo?“ Odpověděla mi chladně a chopila se svého mobilu.

Snažím se být trpělivá a nad věcí: „Jak to myslíš? Samozřejmě že na to máš. Jsi chytrá, jen potřebuješ trochu sebevědomí. Možná bys mohla zkusit nějaký kurz, třeba tě to namotivuje.“

Žanet vyskočila ze židle, hlas se jí chvěje: „Ty to nechápeš, vid? Nemám sebevědomí, protože mám pocit, že jsem nikdy nebyla dost dobrá. Poslední dobou jsi pořád něco řešila s tátou, pak s Anet, teď se začínáš starat o babičku, o dědu, o všechny ostatní... Ale na mě ti už nezbylo místo.“

Fakt jsem se snažila zůstat klidná: „To není pravda, Žanet. Jsi s Anetou u mě na prvním místě! Jste pro mě nejdůležitější na světě! Vždycky jsem se snažila dělat všechno pro vás. Všechno, co jsem mohla.“

Žanet potlačuje slzy: „Jo, přesně, *všechno, co jsi mohla*. Ale já jsem nikdy nepotřebovala, abys dělala *všechno*. Potřebovala jsem, abys byla prostě máma. Jen pro mě. Aspoň někdy.“

„To mě mrzí... Moc mě to mrzí. Ale myslíš, že jsem to měla lehké? Taky už toho na mě bylo hodně a někdy jsem prostě nevěděla, jak dál.“

„Já vím, mami. Jen... někdy mám pocit, že pořád bojuješ s tím, co už nejde změnit. A mezitím mi utíkáš.“

Co na to říct? „Nechci tě ztratit, Žanetko. Jsi můj miláček! Možná jsem něco dělala špatně, ale nikdy jsem tě nechtěla zklamat.“

„To je mi jasné... Ale čas už nevrátíš,“ zašeptala Žanet a smutně se pousmála.

Probouzím se. Byl to jen sen! Jenom varování, ze kterého až mrazí. Jsem tak šťastná, že mám ještě šanci. Udělám všechno, aby byly moje dcery šťastné. Ale jak?

5. srpna

Jestli mě něco mimo psaní drží nad vodou, tak to jsou knihy. Ty od Mella můžu číst stále dokola. Jak říká Anthony de Mello, abychom se dostali do světa lásky, musíme se zbavit lpění.

Když jsem poprvé držela v náručí svoji prvorozenou dcerušku, nemohla jsem uvěřit tomu zázraku, že vůbec existuje – a že je moje. Když jsem hleděla na její nádhernou tvářičku, byla jsem šťastím bez sebe! Ještě v porodnici jsem se rozhodla, že to zvládnou. Pochopila jsem, že je to ten nejvzácnější dar, který nám byl dán jen na určitou dobu a který jednou musím nechat odejít. Po narození druhé dcerky jsem věděla, že už mám vše, po čem jsem kdy toužila. Nyní si však uvědomuji, že je musím nechat jít.

Ale ne teď hned! Věřím, že Anetka a Žanetka nezůstanou dole v domě se svým otcem, přestože pokojíček každé z nich je velký jako největší místnost v mojí chatě. Snad tady aspoň někdy u mě přespí. Nechci věřit tomu, že s rozvodem můžu přijít i o děti, byť už jsou naše dcery téměř dospělé.

Lpění na rodičích se snažím zbavit, neboť chápu, že k nim do bytu se nevejdeme a soužití s nimi by nebylo vůbec jedno-
duché.

Lpění na kamarádkách se můžu zbavit, protože jich mám víc, a tak od žádné z nich neočekávám všechno. Nečekám ani nekonečnou věrnost, ani nekonečnou pomoc. Ale pravdou je, že bez přátel bych už tady nebyla.

Lpění na našem nádherném domě a zahradě se už částečně vzdávám, neboť taková cena za společné soužití, kdy nikdy nevíš, s čím tě můj ex přijde, je velmi vysoká.

Lpění na práci, která mě velmi baví a má smysl, se také snažím zbavit, neboť bych ji eventuálně mohla provádět i jinde, ale bylo by to těžké, protože přesně to, co teď dělám, je moje parketa.

Sendvič, který měl štěstí

Lpění na chalupě v horách je těžké se zbavit, ale není moje, patří mým rodičům a já teď nevím, co přijde, takže – co jiného mi zbývá?

Lpění na účtu jsem se zbavila, když jsem na našem společném účtu, kam vždycky chodila celá moje výplata, náhle měla jen omezený výběr. Už jsem si pořídila vlastní účet. Co na tom, že je na něm nulový zůstatek?

Po rozvodu, kdy jsem přišla o výhodný mobilní tarif, mi pomohl můj výborný kamarád Láďa: přijal mě do svojí skupiny a zařídil výhodné podmínky pro mě i mé blízké. Už podruhé mě tak zachránil – poprvé to bylo před lety. Zdálo se mi tenkrát, že můj bezdětný život nemá smysl a že mě nikdo nemá rád. Kladla jsem si otázku: proč tu vlastně jsem? Tehdy jsem si vzpomněla na nevidomého chlapce Láďu, kterého jsem dřív doučovala. Časem se z nás pak stali dobří přátelé – a když máte přátele, život vám určitě smysl dává.

Snad nejtěžší je zbavit se lpění na tom, co nemám a co mi chybí, a to je milující partner. Víím, že mám být nezávislá a soběstačná. Vždyť taková přece jsem... No, budu k sobě raději upřímná: nejsem. Ale i kdybych byla, stejně po takové blízké duši toužím. Můžu žít přítomností, můžu žít nezávisle, ale stejně mohu mít nějaký sen. Uvidíme, jestli se mi splní. Věřím, že dokážu být skvělou partnerkou!

Snažím se psát slušně, protože nikdy nevím, komu se tento deník může dostat do ruky. Nejsem ale žádný Mirek Dušín! Jestli mi někdo leze na nervy, tak to jsou ti převzorní slušníci, co se tváří jako miliusové, ale vůbec nechápou, že problémy se musí řešit.

5. srpna

Přicházím domů, vidím přijíždět svého exmanžela. Vlastně ještě nejsme rozvedení, to nás čeká až za měsíc. Nechápu, proč se přirtil tak šílenou rychlostí. Od té doby, co se zbláznil do své

kolegyně, změnil svůj image, vozidlo i styl jízdy, ale na automobilového závodníka si hraje až teď.

Už chápu, že měl důvod spěchat: jen pár momentů po něm přisvíští druhé vozidlo. Z něj vyskakuje svalovec v černém. Vrhá se na mého muže a sráží ho k zemi ranou, kterou si jistě dobře naplánoval. „Přestaň dělat do mojí ženy!“ zařval, až se celý dům zatřásl. „Pochopils to, nebo ti mám přidat?“

Než jsem se na cokoliv zmohla, slyšela jsem už jen kvílení pneumatik. Borec to otočil a byl ten tam!

Sotva popadám dech. Běžím k manželovi, přikládám mu obklady, pomáhám mu na nohy. Je omráčený a najednou velmi slabý. Jako by se celý svět kolem něj motal. Nebo se už rozmotal? Podíval se na mě tak, jako už dlouho ne. V jeho očích čtu otázku: Dáš mi ještě šanci?

Zatají se mi dech...Přesně po tomhle jsem toužila. Je to jako sen...

Je to jako sen...

„You raise me up,“ rozezní se náhle celým pokojem. Přitahuju si peřinu k bradě. V očích mám slzy. Byl to zase jen sen... Snažím si pro sebe ukrást aspoň chvílku, než zase vyrazím do reality svého života.

Jsem sama! Tak zoufale sama! Úředně i fakticky. Zavalená touto starostí. Nebýt mých kámošek, tak už tady nejsem. Jen ony mě dokáží vždycky rozesmát. Nebo mou depku ještě zhoršit? Ne, to ne! Já totiž nepřestávám věřit na zázraky.

Ty už si nikoho neseženeš! Tak se aspoň nauč péct klasické buchty pro řemeslníky, kdybys potřebovala něco opravit.

Ted' máš výběr jen v secondhandu. Ti nejlepší chlapi už jsou zadaní.

Běž na duchovní obnovu.

Pořid' si tři milence a začni konečně žít!

Stále se mi točí v hlavě rady mých kamarádek. Všechny jsou chytré, vtipné a ochotné mi pomoci. Proto je mám ráda! Ale co si mám počít se svým životem, s tím mi poradit nedokázaly.

Jakýsi skrytý pud sebezáchovy mi napovídá, ať jsem věrná jen do rozvodu. Za posledních pár let jsem toho musela skousnout dost, takže teď bych si zas mohla dopřát nějakou radost. Je třeba začít žít! Vrhám se tedy do nových dobrodružných schůzek, abych měla jednou na smrtelné posteli co vyprávět. Nebo ještě spíš, abych něčím krásným naplnila svůj život i svůj deník.

6. srpna

Mám pocit, že se na mě všechno valí a já nemám kam utéct, ačkoliv bych tak ráda odletěla třeba na Mars. A tak vzpomínám na krásné chvíle svého dosavadního života. Věřím, že bude zase dobře, třeba jako tenkrát, když jsem pozvala mamku a dovezla ji k nám na slavnostní oběd. Aneta udělala čínskou specialitu, moc jsme si pošmákly – my holky, neboť manžel byl v práci a tatka raději odjel na chalupu, což mě tenkrát mírně naštvalo.

Maminka se při jídle dala do vyprávění, jak byli poslední s tatkou v restauraci. Chodí tam často a mají odtamtud zážitky. Mezi jejich nejkurióznější příhody patří situace, kdy jeden starší pán, sedící u velkého stolu, na otázku, zda je tam volno, odpověděl: „Ano, ale já chci být sám!“ A tak se musela mamka o holi trmáčet dál.

Muž středního věku, ke kterému si pak s jeho dovolením přisedli, se s nimi dal ochotně do řeči. Vykládal, že tudy projíždí po své oblíbené cyklotrase, má to tady moc rád a bydlí s rodinou pár kilometrů odtud. Povídali si tak srdečně, že se číšník při odchodu toho mladíka, jak ho tatka označil, zeptal, zda to má spočítat dohromady. „Ano!“ odpověděl onen dobrý člověk a zatahl to i za ně. Zaskočený tatka ho marně honil s peněženkou, aby se s ním vyrovnal.

7. srpna

Najednou mi život zase připadá krásný – dověděla jsem se, že prý jsem pěkná a milá, oduševnělá a přemýšlivá... Čtu si to pořád dokola, abych tomu uvěřila. Přece jen na tomhle světě ještě existuje někdo, kdo má o mně dobré mínění, kdo ve mě věří – a navíc má ten člověk tak krásné průzračné oči, že jsem si k němu jako k prvnímu po dvaceti letech sedla do auta a nechala se jím svézt.

Jela jsem s ním tedy jenom asi dvě stě metrů ke své zaparkované skládačce, ale i to se počítá. Navíc mi přinesl květinu, což neudělal žádný z mužů, s nimiž jsem se za posledních pár měsíců sešla – takové schůzky jsou v mém životě naprostá novinka. Když nepočítám růže od tatky a karafiát k MDŽ od šéfa, tak si na jiné květy od mužů nějak nemohu vzpomenout.

Ted' se toho ale kolem mamky semlelo tolik, že vůbec nestíhám psát. Toužím si ale zaznamenat aspoň to nejdůležitější, hlavně schůzku s tímto mužem. Na tu nezapomenu opravdu nikdy. Bylo to totiž něco neuvěřitelného.

Už tři minuty před domluveným časem mi přišla esemeska, že už je na místě. Odpovídám, že mi to bude trvat ještě nejmíň deset minut, a on na to, že prý je to úplně v pohodě. Přijdu o dvacet minut později – a hned od něj dostanu kytici bílých růží. Ještě mi ji pomůže donést do kavárny a poprosí tam o vázu.

Přinesl mi k přečtení dvě své oblíbené knihy, uložené v tašce, kde si s nimi hová i čokoláda. Je štíhlý a vysoký, i zblízka vypadá moc dobře. Má krásné, laskavé modré oči. Působí mile, příjemně a chová se galantně – jako gentleman. Dokonce mi pochválí šaty. Mám dojem, že mu líbím.

Bavíme se spolu o všem možném, snad úplně stejně uvolněně, jako bych tu seděla s některou ze svých kamarádek. Neudržím se a prozradím mu na sebe všechno. i to, že nemáme dořešený majetek, dohodli jsme se na společné péči a chci se odstěhovat do chaty.

Vyprávím mu také svůj dnešní zážitek, kdy jsem se kasala, že já masáž nepotřebuju, a dala poukázku, kterou mi věnovala moje třída, své dceři Anet, protože ji bolela záda, a do deseti minut mě zničehonic začalo v zádech i v hrudníku píchat tak šíleně, až jsem musela vstát, odejít z místnosti, zhluboka dýchat a zkoušet se usmát, abych zjistila, jestli nemám infarkt nebo mrtvici. Stejně se třeba už nikdy neuvidíme, vždyť ty knihy mu koneckonců můžu poslat poštou... Poslouchá mě, chápavě přikyvuje a nechá mi přinést kávu a zákusky.

Po neuspokojivých zkušenostech z minulých schůzek jsem si umínila, že už si nikoho nepustím k tělu. A tak mu nabízím tykání až úplně nakonec – po necelých pěti hodinách. Zeptá se, zda mi smí políbit ruku. Cestou k autu mi nese tu tašku se dvěma knihami a nabídne mi odvoz. Věřím mu každé slovo a připadám si jako v pohádce. Je o pár let starší než já a čeká ho operace kyčle... Řekla jsem mu, že bychom mohli být přátelé. Že ještě nevím...

Chápavě se usmívá a prý se mám ozvat, jak to dopadne s tou knihou. Jsem tak unesená, že mě ani nenapadne opáčit jako pravá dáma: „Ozvi se TY!“

Domů jsem dorazila jako ve snu. Při pohledu na mobil mě zamrazí z tatkovy nepřijatého hovoru. Naštěstí to bylo teprve před pěti minutami. Okamžitě volám zpět. Mamce prý je strašně špatně. Takže pádím k našim. Volám Renče a společně naši maminku vezeme do nemocnice.

8. srpna

Tu půjčenou knihu jsem perfektně zabalila, abych ji bez rizika mohla číst všude a vrátila ji v pořádku. Třeba i na chodbě ve špitálu, než mě pustí za mamkou. Cestou z nemocnice jsem už ale na takové věci neměla myšlenky. Netuším totiž, co bude dál, až maminku pustí domů. Mám toho plnou hlavu.